

Jaargang 19 Nummer 1
20 april 2011

1. Voorwoord van de voorzitter
2. Gentse sprokkels
3. Gent in zijn blootje
4. Verslag van de uitstap van 18 april 2011
5. Te noteren in de agenda

1. Voorwoord van de voorzitter

Een prachtige zonnige dag was de achtergrond van deze historische uitstap, waarvoor nogmaals onze dank aan broeder André Coene die zich als architect duidelijk in zijn sas voelde.

We werden in het Groot Begijnhof als mannen verwelkomd door... jawel een dame, Cecile, die zich liet bijstaan door pater Dominicaan Raymond. Beide zeer onderlegd in de geschiedenis van de begijnhoven en de algemene historische achtergrond van Vlaanderen vanaf de middeleeuwen. Enkele broeders kochten het boek "Grote Madammen" dat enkele dagen voordien werd voorgesteld aan de Prins-Hertog van Arenberg. Deze adellijke familie was de reddende kracht achter het "nieuwe" grote begijnhof.

Het bezoek en de uitleg bij de tentoonstelling werd door onze broeder Luc Van Acker opgeluisterd door het bespelen van één piano en diverse orgels. De begijnen begonnen (in hun graf) bijna mee te zingen of misschien zelfs te dansen....

De lunch in Hotel de Lourdes was een absolute voltrefter, menige broeder zal daar zeker terugkeren.

2. Gentse sprokkels

Gentse sprokkels; alweer een woordje uitleg over ons Gents patrimonium.

De Orde van de Belleman is voor veel Gentenaars een begrip gekoppeld aan onze oud voorzitter, onze Julien Pauwels. Julien heeft via zijn acties in Drongen (vanaf 1972) de aanzet gegeven tot de erkenning van de Belleman als historisch figuur in het Gents patrimonium.

De feitelijke vereniging van de (Gentse) "Orde van de Belleman" was en is nog steeds de drijvende kracht voor de Bellemannen in België en ver erbuiten.

De eerste officiële aanzet was de oprichting van de "Orde van de Belleman" in 1988 en de erkenning door de Stad Gent in een collegebesluit met de aanstelling van Julien als Gentse Belleman. Dit was nodig omdat zonder officiële aanstelling een Belleman niet kan deelnemen aan buitenlandse competities.

In 1990 erkende het stadsbestuur van GENT de 'Orde van de Belleman' als socio-culturele vereniging. Zie hiervoor ook <http://www.towncriers.be/nl.html>

In de wereld van de Towncriers is sinds lang alles georganiseerd door de Engelse Angelsaksische "clan" die als "Ancient and Honourable Guild of Town Criers" voornamelijk de wereldkampioenschappen en diverse optredens afstemt. Zie hiervoor: <http://www.ahgtc.org.uk/>

Julien zette zich vanaf zijn eerste optreden af tegen de alles overheersende engelse Towncriers. Hij deed dit met een zekere koppigheid maar toch ludieke ondertoon. Reeds al bij zijn eerste optreden in

de UK (en ja hij werd door de Queen ontvangen) werd hij door de Engelsen gekozen als sympathiekste belleman.

Hij doorbrak ook de engelse taal en riep op zijn eerste kampioenschap in het Nederlands waardoor hij bijna werd uitgesloten.

Er werd een eerste Wereldkampioenschap in Gent georganiseerd in 1989 (96 deelnemers) en later in het jaar 2000 (het eerste Millenium-Wereldkampioenschap).

De Gentse bellemannen kregen andere Vlaamse bellemannen in hun vaarwater en er werd dan ook besloten een nieuwe vereniging te stichten nml: **de Gilde van de Bellemannen van het Europese Continent VZW**. 1 februari 1999.

In Gent zijn er nu 2 Bellemannen actief; onze Willy Van de Putte en onze Jimpi Van de Perre, hun opdrachten worden gecoördineerd door de secretaris generaal Gilbert Demarino, Koekoeklaan 56 (niet in Melle maar in Gent!).

Elke zondag om 11u, van mei tot september, zijn er diverse activiteiten: marktenwandeling vanaf de Kouter, bezoeken aan de stad Gent op ludieke wijze, Gentse kroegentochten, opening van kermissen in de deelgemeenten, inbellen van tentoonstellingen, congressen, trouwfeesten en andere manifestaties en begeleiden van historische optochten en stoeten zoals onder andere de Gentse Feestenstoet.

Er worden regionale, nationale, Europese en wereldkampioenschappen georganiseerd. Deze die een Belgisch kampioenschap meemaken weten dat er internationale regels zijn en dat de jury heel erg streng is.

3. Gent in zijn blootje

In deze reeks pogen wij een tipje van de sluier (voor zover die er is) op te lichten.

Dat iedereen overtuigd is van de pracht van onze Gentse binnenstad is bekend. Toch stappen wij al te vaak achteloos voorbij de schatten die Gent herbergt (of verbergt). Wie weet al het naakt dat in Gent te bewonderen is terug te vinden? En bovendien, wie weet wat het voorstelt?

De vorige beelden die werden belicht waren:

1. " Harmonia " op de KNS op het Sint Baafsplein
2. " Kariatide en Atlante " op de KNS op het Sint Baafsplein.
3. " Jan-Frans Willems " standbeeld op het Sint Baafsplein
4. " De Mammelokker " op het Emile Braunplein
5. " De Bron der Geknielden van Georges Minne " op het Emile Braunplein (momenteel verdwenen gezien het Kobra-project in Gent)
6. " Het Wiel van het Leven " Korte Kruisstraat
7. " Warenhuis De Laet " Henegouwenstraat
8. " Bank van de Arbeid " Volderstraat
9. "Portaal van het Provinciehuis"
10. "Diverse grafbeelden op de Westerbegraafplaats"
11. "Monument ter ere van de Gebroeders Van Eyck"
12. "OLV ter Radiën" Reep

Er volgen er zeker nog meer dan 100 andere en dit enkel in Gent ! Wij zijn dus nog een hele poos aan de gang en of ooit alle informatie van alle gevonden beelden zal kunnen gepubliceerd worden ... Aan het huidige ritme hebben wij zeker nog 25 jaar nodig... daarom zullen wij af en toe over meer dan één beeld iets vertellen.

We verlaten de Reep waar we de Keizer Karelstraat volgen richting St Annakerk, waar we stoppen aan het huis met nummer 126.

Herenhuis Keizer Karelstraat 126

De Keizer Karel-straat is de lijnrechte straat die getrokken werd doorheen de vroegere zogenaamde "Krommen Es" tussen 1837 en 1841, bij de verkavelingen van de schaars bebouwde gronden rond het pas opgerichte Zuidstation, als verbinding van het station met de Vrijdagmarkt in het oude stadscentrum. Onder andere Ferdinand Lousberg kon tussen de Reep en de Lange Boomgaardstraat nog een stuk terrein kopen aanpalend aan de katoenspinnerij die hij aan de Reep oprichtte. Dit lag mee aan de basis van aanleg van de Keizer

Karelstraat. Deze straat heeft een vrij homogeen uitzicht van bepleisterde en witgeschilderde lijstgevels in neostijlen.

Het huis aan nr 126 is een ruim herenhuis vanouds opgesplitst in twee woningen met een neoclassicistische gevel daterend van 1851 gebouwd in opdracht van en naar een ontwerp van architect Louis Minard. Opvallend zijn de twee uiterst geplaatste poorten (geprofileerde rondboogdeuren met schamppalen), waarvan de bovenlichten fraai zijn versierd met houten putti (*) en een saterkop.

De bel-etage is uitgewerkt met rondboogvormige vensteromlijstingen met puttitaferelen (*) in het boogveld. Het gebouw heeft nog altijd de originele fraaie wenteltrap.

(*) Een putto (meervoud: *putti* of *putto's*) of amoretto is in de beeldhouw- en schilderkunst een mollig kinderfiguurtje, bijna altijd mannelijk en meestal naakt. Als het kind vleugeltjes heeft, spreekt men ook van een cherubijntje. Putti komen vooral voor in de renaissance-, barok- en rococokunst.

Het woord *putto* komt uit het Italiaans en was oorspronkelijk een scheldnaam voor een kleine jongen.

De voorlopers van de putti waren de *eroten* uit de oudheid, minnegodjes die bijvoorbeeld worden aangetroffen op kindersarcofagen, dansend, strijdend, musicerend of anderszins. Het gaat dan over naakte kinderfiguren als begeleiders van de liefdegod Eros. De herleving van deze figuurtjes wordt toegeschreven aan de Florentijnse renaissance-beeldhouwer Donatello (1386-1466). Putti hadden behalve een decoratieve functie vaak ook een allegorische betekenis.

Bronnen:

- Wikipedia
- Inventaris van het bouwkundig erfgoed (Vlaams Instituut van het onroerend erfgoed)

4. Verslag van de uitstap van 18 april 2011

Het groot Begijnhof of Sinte Elisabethbegijnhof te St Amandsberg

Geschiedenis

HET BEGIN

Zoals in vele West-Europese steden en dorpen leefden ook in Gent de begijnen (vrome vrouwen, mulieres religiosae, mulieres continentis) aanvankelijk verspreid over de stad.

De stichting van het Begijnhof is nauw verbonden met een klooster van Cisterciënzerinnen, opgericht door gravin Joanna van Vlaanderen in 1228 bij 'Maria's haven', later Bijloke abdij genoemd, met een aanpalend hospitaal, op de westeroever van de Leie buiten Gent. In juni 1233

verklaarde abdis Elisabeth van Maria' haven dat de huizen en de kapel, recent gebouwd dichtbij de abdij en het hospitaal, bedoeld waren voor 'vrome vrouwen die wensen te leven in zuiverheid en met een Regel' maar dat deze apart zouden gehouden worden van de zustersgemeenschap. Op de rugzijde van een charter van juli 1233 staat dat met deze 'vrome vrouwen' begijnen bedoeld zijn. De term 'begijnen' was zeker in gebruik in december 1235.

De stichtingsdatum van 1234 lijkt correct te zijn. Na een eigendomsruil tussen de gravin en de stad, verhuisden de begijnen in mei 1242 naar een nieuwe site op het 'Broek', moerassig land ingesloten door kanalen ten westen van de Gentse stadsmuren, waar ze verbleven tot 1874. (Simons W. , Cities of Ladies, University of Pennsylvania Press, 2001, p.276-277)

In een oorkonde van 1242 krijgt die begijnengemeenschap van de gravin Joanna Van Constantinopel gravin van Vlaanderen ook de toelating om een hospitaal met kapel te bouwen voor de zieke en oude begijnen. Die kapel wordt toegewijd aan de H. Elisabeth van Thüringen die in 1235 heilig verklaard was. Het "begynhof van sente Lysbetten" groeide en bloeide er gedurende 6 eeuwen.

KEERPUNT

Op 1 oktober 1795 wordt België bij Frankrijk ingelijfd.

Al snel worden verschillende besluiten en wetten uitgevaardigd die heel wat druk uitoefenen op het dagelijks leven in het Groot Begijnhof . Alle begijnhofgoederen worden eigendom van de Commissie der Burgerlijke Godshuizen van Gent. Vanaf 1815, stichting van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden, waar Vlaanderen bij hoorde, vaardigt koning Willem een rist besluiten uit die op lange termijn zouden leiden tot de definitieve aftakeling van het Begijnhof. Enkele decennia na de onafhankelijkheid in 1830 ontstaan er sterke spanningen tussen de burgerlijke administratie en de begijnen.

NIEUW HOF

Omstreeks 1870 valt het verdict, de begijnen moeten weg.

Begin 1873 pakken 18 aannemers met 600 arbeiders de bouw van het nieuwe Begijnhof aan. Op woensdag 29 september 1873, Sint-Michielsdag, wordt de eerste steen van de kerk gelegd. Een jaar later, ook op 29 september verhuizen de begijnen in een groots feest naar het Groot Begijnhof Sint-Elisabeth te Sint-Amandsberg. Met de plechtige inwijding van de kerk, nog een jaar later op dezelfde septemberdag, was de bouw van het Begijnhof voltooid.

De oorspronkelijke 8 ha grond achter het voormalige kerkhof van de Dampoort, op de Nieuwhofkouter, een deel van de Sint-Baafskouter, was in 1872 aangekocht, onder het mecenaat van de hertog Engelbertus van Arenberg en andere weldoeners.

Architect Arthur Verhaegen kreeg de algemene leiding, ontwerp en bouw van de site. De kerk is een concept van Jean-Baptiste Bethune. De inrichting van het Begijnhof is in neogotische stijl, waardoor het totaalbeeld doet denken aan een middeleeuws stadje.

BEGIJNEN

Opleiding

De novice begint haar opleiding met de opname in een convent; de minimumleeftijd is 16 jaar. Ze draagt een novicekleed (in 'tswaerte). De novicemeesteres zorgt samen met de conventoverste voor het aanleren van de Regel van de Begijnen: een geest van gebed en naastenliefde, nederigheid, versterving en werkzaamheid. Na minstens één jaar kan de novice toestemming vragen tot het "Kleedsel". Tijdens een plechtigheid in haar convent ontvangt ze het begijnenkleed. Zes maand later kan ze tot het "Steedsel" aanvaard worden. De Grootjuffrouw heeft hierin altijd de beslissende stem. Bij het Steedsel, te vergelijken met de 'professie' van een religieuze, belooft zij de Regel en de Gebruiken van het Hof te onderhouden. Het Steedsel geeft haar het recht om te wonen in het Hof (haar 'stad'). Nu is ze pas volledig begijn. Bij deze plechtige viering, eerst in de kapittelzaal van het Groothuis, gevolgd door een dienst in de kerk, draagt de begijn een steedselkroon.

Geloften

Een begijn legt een gelofte van gehoorzaamheid aan de Regel en Gebruiken van het Hof af, tegenover de Grootjuffer. De bevraging van de kandidaat begijn luidt als volgt

Grootjuffer: " gij verzoekt dus de gunst in dit Hof als begijn te leven. Weet dus dochter dat wij u aanvaarden tot de steding in dit Hof, mits de volgende voorwaarden : wees stipt gehoorzaam, leeft in maagdelijke zuiverheid; blijf getrouw aan Regel en gebruiken van ons Begijnhof. Dochter zeg mij of gij voornemens zijt zoolang gij van de steding in dit Hof geniet, dit alles getrouw te onderhouden
Antwoord: " Ja Grootjuffer met Gods genade "

In tegenstelling tot kloosterlingen legden ze geen eeuwige gelofte af, enkel de gelofte van gehoorzaamheid en zuiverheid, niet van armoede want het leven van een begijn was "kerken

en werken”.

Wonen

Iedere begijn kon mits toestemming van de Grootjuffer na minstens zes jaar in een convent gewoond te hebben een huis huren of kopen. Vaak bracht een begijn haar hele leven door in haar convent.

NIEUWE EIGENAAR

Na de eerste wereldoorlog werden de beide begijnhoven van Gent, het Begijnhof Onze-Lieve-Vrouw ter Hoyen, aan de Lange Violettestraat en het Sint-Elisabethbegijnhof te Sint-Amandsberg door de Belgische Staat onder sekwester geplaatst. Ze behoorden immers in eigendom toe aan de Duitse hertog Engelbert-Prosper van Arenberg, die ze van zijn vader, de hertog Engelbert-Auguste van Arenberg, had geërfd. Bij beschikking van de voorzitter van de rechtbank te Brussel was op 20 maart 1923 de vereffening van het sekwester toegestaan. Toen moest er snel gehandeld. Beide begijnhoven volgden dezelfde strategie: om te kunnen onderhandelen met de staat over de eigendomstitel moesten de begijnen een vereniging met rechtspersoonlijkheid oprichten.

De vzw Begijnhof Sinte-Elisabeth te Sint-Amandsberg werd opgericht op 15 januari 1924 voor Charles Van Goethem, notaris te Sint-Amandsberg. De nieuw opgerichte vzw kreeg het identificatienummer 78/24 en zal ongetwijfeld één van de oudste nog werkzame vzw's zijn die werden opgericht nadat de wet van 27 juni 1921 tot stand was gekomen.

De oprichters waren de eerwaarde pater Désiré-Joseph Boen, dominicaan en directeur van het Groot Begijnhof en samen met hem achttien begijnen waaronder Juffrouw Constancia-Philomena Raes, de toenmalige Grootjuffer van het Begijnhof. De negentien stichtende leden formuleerden het doel van de vereniging als volgt:

- het betrachten en beoefenen der christelijke volmaaktheid door het gemeenschappelijk of afzonderlijk leven volgens de statuten en gebruiken van het Groot Begijnhof.
- het uitoefenen van alle werken van barmhartigheid binnen en buiten het Begijnhof.
- binnen en volgens de gewoonten van het Begijnhof goedkope woning of inwoning bezorgen aan christelijke vrouwspersonen.

De “standregelen” werden gepubliceerd in de bijlagen aan het Belgisch Staatsblad van 16 februari 1924.

Na moeilijke onderhandelingen kon de vereniging op 29 juli 1925 het Groot Begijnhof afkopen van de Belgische Staat.

MINDER BEGIJNEN

Vanaf de jaren 1930 begint het aantal begijnen sterk terug te lopen. Het is 1950 als Margriet Schaeck intreedt, ze zal de laatste zijn. In 1965 zijn er nog 75 begijnen, in 1972 zijn ze met 45 en in 1987 resten er nog 10. De laatste Grootjuffrouw trekt zich, 1 november 2002, na 40 jaar aan de leiding terug in een home, ze sterft op 20 januari 2003. De allerlaatste begijn van het Hof, Alice Maenhout, verbleef al geruime tijd in een rusthuis en stierf er op 25 augustus 2003.

HET BEGIJNHOF BLIJFT

De begijnenbeweging is verstild. Het Begijnhof echter blijft getuige van de eeuwen geschiedenis van zijn oorspronkelijke stichters. Die plek moet gekoesterd worden en duurzaam doorgegeven aan de volgende generaties. De verantwoordelijkheid hiervoor ligt niet uitsluitend bij de eigenaars en de overheid, maar evenzeer bij haar bewoners, bij de verenigingen die ermee verbonden zijn, bij de bezoekers en de toeristen. Geïnspireerd door een eeuwenoude traditie stapt het Begijnhof met een grote openheid de toekomst tegemoet, al is het een voorwaarde dat de beslotenheid en de rust ervan verzekerd moeten blijven.

ERFGOED

Het Groot Begijnhof van Sint-Amandsberg, gebouwd tussen 1873 en 1874, werd op 21 april 1994 volledig beschermd als monument en als stadsgezicht. Op 2 december 1998 wordt het, samen met 12 andere Vlaamse begijnhoven, ingeschreven op de UNESCO lijst van Werelderfgoed. Daarmee wordt de uitzonderlijke universele waarde ervan erkend.

TYPE

Het Groot Begijnhof combineert de twee klassieke types begijnhoven:

- als ‘pleinbegijnhof’ heeft het een centrale ruimte met gras, omgeven door bomen. In het midden ervan ligt de kerk. Het grasplein dient als bleekweide voor het linnen.
- als ‘stads- of stratenbegijnhof’ volgen de straten de middeleeuwse stadsaanleg: een schaakbordpatroon dat typisch was voor nieuwe, in één keer aangelegde steden. De straten met een veelal geknikt tracé, lopen uit op de overhoeks aangelegde centrale weiden met bomen en oorspronkelijke ijzeren relingen.

STIJL

Het Groot Begijnhof werd planmatig gebouwd als een ommuurde stad geïnspireerd op de Vlaamse gotische stijl van de 15de eeuw, sterk aanleunend bij de Brugse lokale baksteenarchitectuur. Architect Jean-Baptiste Bethune, medestichter van de Sint-Lucasschool en promotor van de ‘neogotiek’, tekent het plan van de kerk. Zijn leerling, A. Verhaegen, ontwerpt de rest van het Begijnhof. Alle gebouwen zijn opgenomen in een evenwichtig en gevarieerd decor met een combinatie van traditionele elementen uit de ‘Vlaamse’

baksteenarchitectuur zoals trapgevels, dakvensters, Brugse traveeën, monelen, boogdeuren, etc. De huizen en conventen, opgebouwd in sobere scheldesteen, hebben verschillende gevelcomposities en afwisselend rode en blauwe Boomse dakpannen. Ongeveer alle gebouwen hebben een voortuin die afgeschermd is van de straat door een muur met ezelsrug. De straatpoortjes dragen een nummer en de naam van de huisheilige. De heiligenbeelden zijn geplaatst in een nis of in een muurkapel.

MUREN EN POORTEN

De hoofdpoort aan de noordkant is een monumentale poort, met kantelen, ingewerkt in de begijnhofmuur. Boven de spitsboogpoort bevindt zich het wapenschild van de familie van Arenberg met het stichtingsjaar 1873 en de kenspreuk “Christus protector meus” (Christus is mijn beschermer). Links is een kleine boogvormige doorgang. Aan de zuidelijke achteringang zijn poort en poorthuis tegelijk gebouwd met een doorgang die gedeeltelijk onder de verdieping van het poorthuis loopt. Het poortgebouw heeft een puntgevel en is geflankeerd door een torentje. De poort heeft een wapenschild en wordt bekroond door het H. Elisabethbeeld. De weg van de achterpoort tot de Engelbert van Arenbergstraat is afgezet met dezelfde hoge muren die het ganse Begijnhof omsluiten. De neogotische poort werd verbouwd in 1991 omwille van herstelwerken aan de kerk en werd zo de hoofdingang voor de nutsdiensten. In de oostelijke omheiningmuur is een derde toegangspoort die toegang gaf tot de hoevegronden.

KERK

De kerk is toegewijd aan de H. Elisabeth van Thüringen, de H. Michaël en de HH. Engelen. Het is een totaalproject van Jean-Baptiste Bethune uitgevoerd door gespecialiseerde Gentse vaklui, dit zowel buiten als binnen én met inbegrip van meubelen en glasramen. Het is een slank bakstenen gebouw in sobere neogotische stijl met een hoog opgaand schip onder een steil, met leien bekleed zadeldak voorzien van 6 dakkapellen. De klokkentoren is een dakruiter met naaldspits. Aan de noordwesthoek werd een ronde traptoren gebouwd. Naar aanleiding van het overlijden van de hertog van Arenberg in 1875 werd een funeraire kapel tegen de oostgevel opgericht, met een calvarie beeldengroep bestemd voor het kerkhof.

KAPEL

De kapel, toegewijd aan de H. Antonius van Padua, ligt in het verlengde van de infirmerie. Het is een éénbeukig gebouw onder een leien zadeldak met kleine dakruiter. De kapel heeft een houten gewelf in spitsboog. Op de verdieping is een loggia van waaruit de zieke begijnen de diensten konden volgen. Recht tegenover de hoofdingang aan de Schoolstraat, ligt de kapel van de Zeven Weeën, een kleine bidplaats voor devotie.

GROOTHUIS EN INFIRMERIE

In het Groothuis resideerde de Grootjuffrouw, meesteres van het Begijnhof. Ze woonde er samen met een begijn huishoudster en met de ‘Juffer Geselnede’, die de Grootjuffer bijstond in het bestuur. Het Groothuis was en is nog steeds het administratief centrum van het Begijnhof. De belangrijkste kamer is de ‘Mattekenskamer’, genoemd naar het legendarisch begijntje Matteken. Hier werden de kandidaat begijnen “gesteed” of definitief aanvaard in het begijnhofstadje. Het is ook de kapittelzaal waar alle hoogwaardigheidsbekleders die het Hof bezochten, plechtig ontvangen werden. Over de volledige lengte van het gebouw loopt een lange gang die haaks staat op eenzelfde gang van de Infirmierie. In de Infirmierie werden oude en zieke begijnen opgevangen en verzorgd.

CONVENTEN

Conventen zijn gemeenschapswoningen waarin een aantal begijnen leefden en werkten onder leiding van de conventoverste. Alle novicen kregen er hun opleiding en vele begijnen bleven er, ook na de opleiding, wonen. Er waren gemeenschappelijke ruimtes zoals een refter, een keuken, een ziekenkamer, een werkkamer, enkele spreekkamers, bergplaatsen, nutsinstallaties, een zolder en kelders. De slaapkamers lagen langs een gang in de bovenverdieping met 1 of 2 bouwlagen. De conventoverste had afzonderlijke kamers. Elk convent heeft een voortuin en een grote binnentuin.

HUIZEN

Het overheersend type huis is een dubbelwoning met een centrale gang en trap als gemeenschapsruimte voor 2 of 4 begijnen. De twee huiskanten zijn elkaars spiegelbeeld met op het gelijkvloers een zitkamer, een eetkamer, een keuken en een bergruimte. Op de verdieping zijn er links en rechts twee slaapkamers. Elk huis heeft een zolder en een kelder. De ommuurde binnenhof en de voortuin, afgesloten van de straat met een muur met poortje, benadrukken de afzondering. Een aantal kleinere huizen was bestemd voor 1 of 2 begijnen. Het huis van de H. Geest, ook “het kasteeltje” genoemd was oorspronkelijk gebouwd als onderkomen voor de hertog van Arenberg. Hij stierf echter nog voor het afgewerkt was.

PRIESTERHUIS

In het Begijnhof te Sint-Amansberg werd een huis gebouwd voor de paters dominicanen. Het patersverblijf was een residentie onder de bevoegdheid van pater provinciaal. Het had een huiskapel en een poortje dat via de tuin uitgaaf buiten het Hof. Sinds 1965 na een verbouwing ligt de hoofdingang binnen de ommuring.

Van bij de aanvang te Gent werden de paters dominicanen de biechtvaders en geestelijke begeleiders. Die band versterkte zich door de eeuwen heen. Te Sint-Amansberg werd een dominicaan ‘pater directeur’ die de Grootjuffer bijstond in haar beheerstaken. De andere paters en tot 1926 ook een onderpastoor, stonden in voor de zielenzorg van de bewoners. De onderpastoor woonde in de pastorie, die wel aanleunde tegen de hoofdpoort maar toch buiten de ringmuur lag.

Bron: (en meer informatie) www.grootbegijnhof.be

5. Te noteren in je agenda:

- Uitstappen maandag 20/06, 19/09 en 21/11
- Algemene vergadering 12/12/11 's avonds
- Nieuwjaarssamenkomst 5/02/2012

Jean-Pierre Rogiest

Secretaris

jean-pierre.rogiest@pandora.be

tel. : 09/251.51.21 en 0497/14 52 11
